

Ο τραπεζίτης της μαφίας Μικέλε Σιντόνα και η δικτατορία των συνταγματαρχών

Υπήρξε ένας υπόγειος δίαυλος οικονομικής υποστήριξης των πραξικοπηματιών της 21ης Απριλίου που ξεκινούσε από τις αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες και περνούσε μέσω της ιταλικής μασονίας και της σικελικής Κόζα Νόστρα. Το κανάλι αυτό παρέμεινε σε όλα αυτά τα χρόνια μάλλον ανεξερευνήτο. Ο λόγος είναι ότι οι λίγες πληροφορίες που διέρρευσαν, και που βοήθησαν στη σύνταξη του παρόντος άρθρου, έχουν ως αποκλειστική πηγή τις ιταλικές δικαστικές Αρχές. Οι οποίες, όπως είναι φυσικό, δεν έδειξαν ενδιαφέρον να εμβαθύνουν σε μια όψη του προβλήματος που, όπως θα δούμε, παρουσίαζε περισσότερο πολιτικό παρά ποινικό ενδιαφέρον.

Ο άνθρωπος που απετέλεσε το συνδετικό κρίκο ανάμεσα στο ελληνικό στρατιωτικό καθεστώς και την CIA ήταν ο μεγαλύτερος τραπεζίτης της Ιταλίας της δεκαετίας του '60, ο Μικέλε Σιντόνα, πρωταγωνιστής του μεγαλύτερου τραπεζικού σκανδάλου της μεταπολεμικής Ευρώπης.

Όταν έγινε το πραξικόπημα της 21ης Απριλίου 1967, ο Σικελός Μικέλε Σιντόνα ήταν ήδη κορυφαίος οικονομικός παράγοντας στο Μιλάνο. Από φοροτεχνικός της εμπιστοσύνης των μεγαλύτερων οικονομικών ομίλων της οικονομικής πρωτεύουσας της Ιταλίας (ανάμεσα στους πελάτες του ήταν και ο αρχιεπίσκοπος του Μιλάνου Τζοβάνι Μπατίστα Μοντίνι, ο μετέπειτα πάπας Παύλος 6ος) είχε μετατραπεί γρήγορα σε τραπεζίτη, αγοράζοντας πρώτα την Banca Privata Finanziaria και την ελεγχόμενη FinaBank της Γενεύης, και λίγο αργότερα την Banca Unione και μέσω

αυτής τη μικρή Τράπεζα Μεσσήνης. Στις αρχές του 1967 η αυτοκρατορία του Σιντόνα επεκτάθηκε και στις Ηνωμένες Πολιτείες, αφού αγόρασε την Franklin National Bank της Νέας Υόρκης και αργότερα την Continental Bank του Ιλλινόις. Πρόεδρος αυτής της τελευταίας τράπεζας ήταν η Ντέιβιντ Κένεντυ, υπουργός Οικονομικών του προέδρου Ρίτσαρντ Νίξον. Είχαν προηγηθεί εξαγορές τραπεζών στη Λατινική Αμερική και στην Ταϊβάν.

Η ραγδαία ανάδειξη του Σιντόνα οφειλόταν στην πρώιμη ένταξή του (ο ίδιος την τοποθέτησε ήδη στα τέλη της δεκαετίας του '40) στον υπόγειο αντικομμουνιστικό μηχανισμό που είχε οργανώσει η CIA στην Ιταλία ήδη την επαύριο της απελευθέρωσης από το φασιστικό καθεστώς, με στόχο να αποτρέψει την είσοδο του Ιταλικού Κομμουνιστικού Κόμματος στην κυβέρνηση. Κεντρικό ρόλο στο μηχανισμό αυτό έπαιζε η ιταλική μασονία και πιο συγκεκριμένα η μυστική μασονική Στοά Π2, της οποίας ο Σιντόνα υπήρξε ευθύς εξαρχής εξέχον μέλος.

Στον αντικομμουνιστικό μηχανισμό ήταν εντεταγμένες και οι πιο ισχυρές οικογένειες της Κόζα Νόστρα. Η σικελική μαφία, που είχε περάσει περίοδο σοβαρής κρίσης κατά τη διάρκεια του φασιστικού καθεστώτος, το καλοκαίρι του 1943 συνεργάστηκε έντονα με τις αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες για να καταστήσει εφικτή τη συμμαχική απόβαση στη Σικελία. Αργότερα, στη μεταπολεμική περίοδο, η Κόζα Νόστρα συνέχισε την υπόγεια συνεργασία της με τους Αμερικανούς για να καταστείλει το νεογέννητο αριστερό κίνημα στη Σικελία, καταφεύγοντας ακόμη και σε μαζικές σφαγές, όπως συνέβη στον εορτασμό της Πρωτομαγιάς στην τοποθεσία Πορτέλα ντέλε Τζινέστρε το 1947, επεισόδιο που μετέφερε αριστουργηματικά στον κινηματογράφο ο Φραντσέσκο Ρόζι με την ταινία «Τζουλιάνο».

Το Νοέμβριο του 1967 το FBI έστειλε στην ιταλική αστυνομία την πρώτη του έκθεση γύρω από τις παράνομες δραστηριότητες του τραπεζίτη Σιντόνα. Οι Αμερικανοί διετύπωσαν ανοιχτά την υποψία ότι ο Σικελός τραπεζίτης είχε αναλάβει το ξέπλυμα του βρόμικου χρήματος που η Κόζα Νόστρα αποκόμιζε από το λαθρεμπόριο ναρκωτικών.

Οι Ιταλοί αστυνομικοί δεν ήταν τότε σε θέση να αξιοποιήσουν την επίσημανση των Αμερικανών συναδέλφων τους. Ο Σιντόνα όχι μόνον ήταν πλέον ένας από τους μεγαλύτερους ιδιώτες τραπεζίτες της Ιταλίας. Αλλά είχε φροντίσει να εκμεταλλευτεί την παλαιότερη συνεργασία του με τον μετέπειτα ποντίφικα, ώστε να φέρει σε επαφή τις τράπεζές του με το IOR, την κεντρική τράπεζα του Βατικανού. Το 1968, πράγματι, η ιταλική κυβέρνηση κατήργησε τις μέχρι τότε φοροαπαλλαγές που ίσχυαν για τους οργανισμούς της Αγίας Έδρας. Ο Σιντόνα ήταν εκείνος που βρήκε γρήγορα την κατάλληλη λύση, δημιουργώντας, σε συνεργασία με τον πρόεδρο

του IOR, τον Αμερικανό καρδινάλιο Πωλ Μαρσίνκους, ένα γαλαξία με παράκτιες εταιρείες που ξέφευγαν από τον έλεγχο της εφορίας. Το ίδιο αυτό δίκτυο χρησιμοποιήθηκε για τη λαθραία εξαγωγή κεφαλαίων από την Ιταλία, καθώς και για το ξέπλυμα βρόμικου χρήματος.

Όπως αναφέρεται σε πολυάριθμες καταδικαστικές αποφάσεις σε βάρος μεγαλονονών της μαφίας, ο Σιντόνα ήταν ο πρώτος που διοχέτευσε στην τράπεζα του Βατικανού τα βρόμικα κεφάλαια της μαφίας. Μέχρι τότε η Κόζα Νόστρα είχε λύσει το πρόβλημα καταφεύγοντας σε μικρές τράπεζες αμφιβόλου υπολήψεως. Όταν όμως οι σικελικές οικογένειες μπήκαν για τα καλά στο διεθνές λαθρεμπόριο ναρκωτικών, τα κέρδη εκτοξεύτηκαν στα ύψη και το πρόβλημα της «ανακύκλωσης» των βρόμικων κεφαλαίων στη νόμιμη αγορά κατέστη επιτακτικό.

Ταυτοχρόνως, οι τράπεζες του Σιντόνα χρησιμοποιούνταν από τις αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες για να χρηματοδοτήσουν αντικομμουνιστικά κινήματα στην Ιταλία και αλλού. Πολλά χρόνια αργότερα, διάφορες εξεταστικές επιτροπές του ιταλικού Κοινοβουλίου εντόπισαν το ρόλο που έπαιξε ο Σιντόνα ως χρηματοδότης του στρατιωτικού πραξικοπήματος που ετοίμασε το καλοκαίρι του 1964 ο στρατηγός των караμπινιέρων Φραντσέσκο Ντε Λορέντζο. Επίσης, σημαντικό ρόλο έπαιξαν οι τράπεζες του Σιντόνα στη χρηματοδότηση της νεοφασιστικής τρομοκρατίας στα τέλη της δεκαετίας του '60.

Αυτό το ρόλο του χρηματοδότη φέρεται να έπαιξε ο Σικελός τραπεζίτης και σε σχέση με το πραξικόπημα της 21ης Απριλίου. Τα πλουσιότερα αποδεικτικά στοιχεία βρίσκονται στην κατάθεση που έκανε στις 5 Φεβρουαρίου 1980 μπροστά στους εισαγγελείς του Μιλάνου Τζουλιάνο Τουρόνε και Γκεράρντο Κολόμπο, που διεξήγαγαν ανακρίσεις σε σχέση με τις δραστηριότητες του Σιντόνα, ένας πρώην στενός συνεργάτης του, ο τραπεζίτης Κάρλο Μπορντόνι, τότε στη φυλακή.¹ Ο Μπορντόνι ήταν ένας από τους κορυφαίους τραπεζικούς μάνατζερ που στη φάση της ραγδαίας ανάδειξης, το 1964, είχαν δεχτεί να εργαστούν για τον Σικελό τραπεζίτη, αλλά όταν άρχισαν να διαφαίνονται στον ορίζοντα οι πρώτες δικαστικές καταιγίδες έσπευσαν να διαχωρίσουν τη θέση τους και να συνεργαστούν πλήρως με τη δικαιοσύνη. Στην περίπτωση του Μπορντόνι έχει εξακριβωθεί ότι ο Σιντόνα είχε μισθώσει δύο φορές επαγγελματίες δολοφόνους για να τον σκοτώσουν στη φυλακή, χωρίς τελικά να το καταφέρουν.

Ο Μπορντόνι κατέθεσε ότι το ενδιαφέρον του Σιντόνα για τη χώρα μας

1. Η πλήρης κατάθεση του Μπορντόνι τώρα βρίσκεται στα πρακτικά της Κοινοβουλευτικής Επιτροπής Έρευνας για την Στοά Π2, στο Commissione Parlamentare d'Inchiesta sulla Loggia Massonica P2, Allegati, Vol. I, Tomo I, σελ. 70-88.

πρωτοεμφανίστηκε το 1966, όταν επισκέφθηκε την Αθήνα μαζί με τον τότε πρόεδρο της Banca Privata Finanziaria Φραντσέσκο Φρανκολίνι. Τα ταξίδια στην Ελλάδα, κατέθεσε ο συγκατηγορούμενος, συνεχίστηκαν καθ' όλη την περίοδο 1969-70, όταν ο Φρανκολίνι είχε αντικατασταθεί στην προεδρία της τράπεζας από τον ίδιο τον Μπορντόνι. Κατά τη διάρκεια των επισκέψεών του στην Αθήνα, ο Σιντόνα φρόντισε να δημιουργήσει γερούς δεσμούς με το αντικομμουνιστικό παρακράτος που οι Αμερικανοί είχαν από καιρό δημιουργήσει και στη χώρα μας. Ιδιαίτερα καρποφόρες, όμως, θα αποδειχτούν στη συνέχεια οι επαφές του Σικελού τραπεζίτη με εκείνα τα μέλη της ελληνικής Μεγάλης Ανατολής που είχαν ενταχθεί στα κυκλώματα αυτά.

Η πρώτη γνωστή χρηματοδότηση προς τη χούντα έγινε μέσω της ιταλικής βιομηχανίας Urania, που λίγους μήνες πριν από το πραξικόπημα αποφάσισε να ιδρύσει θυγατρική στην Ελλάδα με την επωνυμία Uranya Hellas. Η ιταλική Urania ήταν μια μικρή βιομηχανία που παρήγαγε τηλεοπτικές συσκευές πολύ χαμηλής ποιότητας. Ήδη ο κύκλος εργασιών της ιταλικής μητρικής ήταν τόσο μικρός, που τίποτα δεν δικαιολογούσε ούτε τη δημιουργία θυγατρικής στην Ελλάδα, ούτε τις ογκώδεις χρηματοδοτήσεις της από μέρους των τραπεζών του Σιντόνα.

«Ο κύκλος εργασιών της ελληνικής θυγατρικής ήταν τόσο μικρός που δύσκολα μπορούσε να δικαιολογήσει το αβυσσαλέο παθητικό που εμφάνιζε και που η Banca Privata έπρεπε να καλύψει με εισροή ρευστού», δήλωσε ο Μπορντόνι στην κατάθεσή του. Ο ίδιος εξέτασε τους ισολογισμούς της ελληνικής βιομηχανίας σε δραχμές και γρήγορα κατάλαβε ότι τα μεγάλα κεφάλαια που έδγαιναν από τα ταμεία της τράπεζάς του, δήθεν για να καλύψουν τα ελλείμματα της Uranya Hellas, στην πραγματικότητα προορίζονταν για άλλους, μυστηριώδεις, παραλήπτες. Η υπόγεια αυτή χρηματοδότηση διήρκεσε καθ' όλη τη διετία 1967- 1969.

Ο φυλακισμένος τραπεζίτης δήλωσε στους εισαγγελείς ότι άρχισε να υποψιάζεται πως οι υπόγειες χρηματοδοτήσεις είχαν ως τελικό παραλήπτη εκπροσώπους του στρατιωτικού καθεστώτος στα τέλη του 1970-αρχές '71. Τότε οι τράπεζες του Σιντόνα ενεργοποιήθηκαν ξανά για να χρηματοδοτήσουν σε χρόνο ρεκόρ δυο ελληνικές εργολαβικές εταιρείες, την Σκαπανεύς Α.Ε. και την Ελληνική Τεχνική. Ο Μπορντόνι, εκείνη την περίοδο ήταν, για λογαριασμό πάντα του Σιντόνα, αντιπρόεδρος της Τράπεζας Amincor της Ζυρίχης και διευθύνων σύμβουλος της χρηματιστηριακής Moneyrex. Τον Οκτώβριο του 1970 οι δυο αυτές εταιρείες παρέλαβαν από την Αθήνα και μετέφεραν στον Σιντόνα τις εγγυήσεις που προσέφερε το ελληνικό στρατιωτικό καθεστώς, μέσω του Υπουργείου Εθνικής Οικονομίας, για να εξασφαλίσει ογκώδες δάνειο από τις τράπεζες του Σικελού

τραπεζίτη. Πιο συγκεκριμένα, αναφορικά με τους ετήσιους τόκους υπήρχε ρητή ασφαλιστική δέσμευση της Εθνικής Τράπεζας και αντίστοιχα της Εμπορικής σε σχέση με τα επιτόκια. Με άλλα λόγια, η χούντα έδωσε έμφαση κυρίως στην πολιτική κάλυψη παρά στις τεχνικές λεπτομέρειες της επένδυσης, που παρέμεναν μέχρι τέλους ασαφείς.

«Προς μεγάλη μου έκπληξη», δήλωσε στην κατάθεσή του ο τραπεζίτης, «το δάνειο έγινε δεκτό με πρωτοφανή ταχύτητα», ουσιαστικά μέσα σε λίγα 24ωρα. Όταν ο Μπορντόνι απευθύνθηκε στον ίδιο τον Σιντόνα για να του ζητήσει εξηγήσεις, ο μεγαλοτραπεζίτης του απάντησε ότι ήταν «μεγάλη επενδυτική ευκαιρία», αφού θα γινόταν σε χώρα με «πολιτική σταθερότητα». Στη συνέχεια, ο Σιντόνα αιτιολόγησε την άποψή του αυτή πλέκοντας το εγκώμιο του στρατιωτικού καθεστώτος κι επικαλούμενος την καλή μαρτυρία κορυφαίων οικονομικών παραγόντων της Ελλάδας, όπως ο Αριστοτέλης Ωνάσης, τον οποίο γνώριζε προσωπικά.

Δυο ιταλικές τράπεζες του Σιντόνα φρόντισαν έτσι να καταβάλουν συνολικά 10 εκατομμύρια δολάρια (6 η Banca Unione και 4 η Banca Privata Finanziaria). Αλλά και αμερικανικές τράπεζες συμμετείχαν στο δάνειο με ογκώδη ποσά. Ο μάρτυρας ανέφερε ότι μόνον η συμμετοχή της Bank of America ανήρχετο σε 30 εκατομμύρια δολάρια.

Εμπνευστής και οργανωτής της όλης επιχείρησης ήταν ο πρεσβευτής των Ηνωμένων Πολιτειών στην Αθήνα Χένρυ Τάσκα, συνδεδεμένος στενά με τον Σιντόνα και τους συνεργάτες του ήδη πριν αναλάβει την πρεσβεία στην Αθήνα. Διαμεσολαβητής στη συνεργασία του Τάσκα με τον Σιντόνα ήταν ο Αμερικανός τραπεζίτης και υπουργός Νταϊήβιντ Κένεντυ. Ο Κένεντυ επισκέφθηκε δύο φορές τον Τάσκα στη στρατοκρατούμενη Ελλάδα. Στη δεύτερη επίσκεψή του, τον Ιούνιο του 1974, παρ' όλο που δεν ήταν πλέον μέλος της αμερικανικής κυβέρνησης, συναντήθηκε με υπουργούς της χούντας και συζήτησε μαζί τους τις δυνατότητες εκμετάλλευσης του ορυκτού πλούτου στο Αιγαίο Πέλαγος.

Αυτή η δεύτερη γνωστή επιχείρηση χρηματοδότησης της χούντας είχε μια μάλλον θεατρική κατάληξη με μια μεγαλοπρεπή τελετή στους Δελφούς στα τέλη Ιουνίου 1971, με την ευκαιρία των εγκαινίων του αυτοκινητοδρόμου που θα έπρεπε να περάσει από εκεί. Ο Μπορντόνι ήταν προσκεκλημένος της ελληνικής χούντας και έγινε δεκτός από τον Γεώργιο Παπαδόπουλο και απ' όλη την κυβέρνησή του σε μεγάλη δεξίωση στον Αστέρα Βουλιαγμένης. Κατά τη διάρκεια της δεξίωσης, ο διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδος τον παρακάλεσε να μεταφέρει στον Σιντόνα τις ευχαριστίες της «εθνικής κυβέρνησης» για την γρήγορη έγκριση της χρηματοδότησης. Την επομένη, ο Ιταλός προσκεκλημένος επισκέφθηκε το έργο που θα έπρεπε να εγκαινιαστεί στους Δελφούς και διεπίστωσε ότι δεν

υπήρχε κανένας αυτοκινητόδρομος, παρά μόνον ένα «σημαιοστολισμένο γιαπί» και κάτι «σκουριασμένες μπουλντόζες». Μετά τις ομιλίες, αναφέρει στην κατάθεσή του, προσκεκλημένοι κι υψηλοί επίσημοι παρακολούθησαν κακόγουστη παράσταση με δημοτικούς χορούς.

Η Ελλάδα θα φανεί χρήσιμη στον Σικελό μεγαλοτραπεζίτη και στις αρχές του 1974, όταν η τύχη είχε ήδη αρχίσει να του γυρίζει την πλάτη. Μπροστά στις απανωτές καταγγελίες της ιταλικής Κεντρικής Τράπεζας και των αμερικανικών διωκτικών Αρχών, ενεργοποιήθηκε και η ιταλική δικαιοσύνη, η οποία ξεκίνησε ποινική δίωξη κατά του Σιντόνα. Ο διοικητής της Κεντρικής Τράπεζας Ιταλίας Γκουίντο Κάρλι διόρισε τον δικηγόρο Γκουίντο Αμπροζόλι ως δικαστικό διαχειριστή στις τράπεζες του μαφιόζου τραπεζίτη. Ακριβώς εκείνες τις ημέρες ο γαμπρός του Σιντόνα, Τζόρτζο Μανιόνι, ταξίδεψε στην Αθήνα για να ζητήσει την υποστήριξη των φίλων που τόσο είχαν ωφεληθεί στο παρελθόν από τις τράπεζές του. Ήθελε να σταματήσει τη χιονοστιβάδα αποκαλύψεων, αλλά μάταια. Καθώς ερευνούσε στα αρχεία της ελβετικής FinaBank ο Αμπροζόλι ανακάλυψε ότι τα κεφάλαια που ο Σιντόνα προωθούσε στην Ελλάδα προέρχονταν από την Continental του Σικάγου, και διοχετεύτηκαν στη χώρα μας κατόπιν εντολής του Ντένβιντ Κένεντυ, δηλαδή της αμερικανικής κυβέρνησης. Τελικός παραλήπτης φαινόταν να είναι ο ίδιος ο Παπαδόπουλος και άλλοι κορυφαίοι εκπρόσωποι του δικτατορικού καθεστώτος που κρυβόταν πίσω από διάφορες εταιρείες.

Ο Αμπροζόλι δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει την έρευνά του. Ο Τζόζεφ Αρικό, ένας επαγγελματίας εκτελεστής της Κόζα Νόστρα, τον σκότωσε έξω από το σπίτι του στο Μιλάνο. Ο Αρικό συνελήφθη μόλις επέστρεψε στη Νέα Υόρκη και ομολόγησε ότι τον είχε μισθώσει ο Σιντόνα στις Η.Π.Α.

Η ελληνική περιπέτεια του Σιντόνα θα ολοκληρωθεί με τον πιο θεαματικό τρόπο το καλοκαίρι του 1979. Την περίοδο εκείνη ο μεγαλοτραπεζίτης είχε καταφέρει να εξασφαλίσει προσωρινή αποφυλάκιση και βρισκόταν σε κατ'οίκον κράτηση στη σουίτα του στο Hotel Pier της Νέας Υόρκης, μετά τη σύλληψή του για ξέπλυμα βρόμικου χρήματος και για άλλα σοβαρά οικονομικά εγκλήματα. Για να αποφύγει την επικείμενη δίκη ενώπιον της αμερικανικής δικαιοσύνης, ο Σιντόνα συμφώνησε με Ιταλο-Αμερικανούς μαφιόζους και σκηνοθέτησε την «απαγωγή» του από μια ανύπαρκτη ιταλική τρομοκρατική οργάνωση, τον «Προλεταριακό Πυρήνα για μια πιο δίκαιη δικαιοσύνη».

Συνοδευόμενος από τον Ιταλο-Αμερικανό μασόνο γιατρό Τζόζεφ Μιτσέλι Κρίμι, συνδετικό κρίκο ανάμεσα στην Κόζα Νόστρα και τις αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες, ο Σιντόνα πέταξε με πλαστό διαβατήριο στη Βιέννη. Εκεί πήρε ένα άλλο αεροπλάνο και το βράδυ της 6ης Αυγούστου 1979

προσγειώθηκε στο αεροδρόμιο του Ελληνικού. Σύμφωνα με τις δικογραφίες σε πολυάριθμες δίκες εναντίον μαφιόζων που διεξήχθησαν στο κακούργιο-δικείο του Παλέρμου,² στην Αθήνα ο Σιντόνα βρήκε να τον περιμένουν δυο Σικελοί μαφιόζοι, ο Φραντσέσκο Φοντερά και ο Ινιάτσιο Πούτσιο. Σύμφωνα πάντα με όσα αποκάλυψαν εκ των υστέρων οι ανανήψαντες μαφιόζοι, ο πρώτος επελέγη διότι είχε διατηρήσει τις επαφές του με τους Έλληνες μασόνους και ο δεύτερος διότι ήταν λαθρέμπορος και είχε γνωριμίες στο περιβάλλον των Ελλήνων «τσιγαράδων» που χρησιμοποιούσαν τα νησιά του Ιονίου για να μεταφέρουν λαθραία τις κούτες στην ιταλική Απουλία.

Στην Αθήνα ο Σιντόνα παρέμεινε τέσσερις ημέρες. Την πρώτη νύχτα διανυκτέρευσε στο Χίλτον και τις υπόλοιπες στο ξενοδοχείο Αθηναΐς. Γύρω του ορισμένοι Έλληνες μασόνοι (η ταυτότητα των οποίων ποτέ δεν έγινε γνωστή) είχαν ορθώσει προστατευτικό τείχος, ενώ οι Ιταλοί μαφιόζοι έψαχναν να βρουν τρόπο για την ασφαλή μεταφορά του Σιντόνα στην Σικελία. Το σχέδιο να ταξιδέψει με το ιδιωτικό κότερο του μαφιόζου επιχειρηματία Άντζελο Ραντάτσο δεν ευδοκίμησε διότι το σκάφος έπαθε αβάρια μετά από ξαφνικό μπουρίνι στο λιμάνι του Πειραιά και δεν βρέθηκε άλλο εγκαίρως. Έτσι, ο Σιντόνα μεταφέρθηκε στην Ιταλία μέσω φεριμπότ.

Στη Σικελία ο μεγαλοτραπεζίτης συναντήθηκε αμέσως με τον αρχηγό της σικελικής μαφίας Στέφανο Μποντάτε και του πρότεινε την οργάνωση ενός χωριστικού κινήματος στη Σικελία, με τη διαβεβαίωση ότι τόσο η «διεθνής μασονία» όσο και η Ουάσινγκτον θα το υποστήριζαν ανεπιφύλακτα, αφού «θα έσωζε τη Σικελία από τους Ιταλούς κομμουνιστές». Σε αντάλλαγμα, η Κόζα Νόστρα θα εξασφάλιζε μια σίγουρη βάση στην καρδιά της Μεσογείου. Το χωριστικό πραξικόπημα δεν ήταν σχέδιο της στιγμής, αφού κατά καιρούς η σικελική μαφία φάνηκε να μελετά σοβαρά τέτοιου είδους πολιτικές ενέργειες. Ήδη, από την επομένη της απελευθέρωσης από το φασιστικό καθεστώς, ορισμένες οικογένειες της Κόζα Νόστρα είχαν ενεργοποιηθεί για την απόσχιση της Σικελίας και την προσάρτησή της στις Η.Π.Α. Το αποσχιστικό χαρτί είχε παιχθεί και το 1971, σε συνεργασία με νεοφασίστες πραξικοπηματίες, ενώ για τελευταία φορά εμφανίστηκε το 1993, όταν η Κόζα Νόστρα οργάνωσε το κίνημα «Ελεύθερη Σικελία» πριν το εγκαταλείψει και προσχωρήσει στο νεογέννητο Forza Italia του Σίλβιο Μπερλουσκόνι.

Το 1979 το σχέδιο αποσχιστικού πραξικοπήματος εξετάστηκε σοβαρά

2. Ενδεικτικά αναφέρουμε τη δικογραφία για την πρωτοβάθμια δίκη στο κακούργιοδικείο του Παλέρμου εναντίον του Τζούλιο Αντρεότι και πιο συγκεκριμένα το σκεπτικό της απόφασης που ελήφθη στις 18/5/1999, στο κεφάλαιο 6 «Σχέσεις Αντρεότι, Σιντόνα», κατάθεση του ανανήψαντος μαφιόζου Φραντσέσκο Μαρίνο Μανόια και άλλων.

από την ηγεσία της Κόζα Νόστρα. Τελικά όμως, απορρίφθηκε διότι ορισμένες οικογένειες, μετά τη χρεοκοπία των τραπεζών του Σιντόνα και την οικονομική ζημιά που είχαν υποστεί, δεν θεωρούσαν πλέον τον τραπεζίτη «αξιόπιστο».

Ενώ διεξάγονταν αυτές οι διαβουλεύσεις, ο Σιντόνα συνέχισε την κωμωδία της «απαγωγής», συντάσσοντας και δίνοντας στη δημοσιότητα διάφορες προκηρύξεις της δήθεν τρομοκρατικής οργάνωσης που τον «κρατούσε όμηρο». Για την «απελευθέρωσή» του, οι «τρομοκράτες» ζητούσαν να τους παραδοθεί ένα πολύτιμο ντοκουμέντο. Ήταν ο κατάλογος με τους 500 κυριότερους πελάτες των τραπεζών του Σιντόνα. Στον κατάλογο αυτό περιλαμβάνονταν πολιτικοί ηγέτες και υψηλόβαθμοι αξιωματούχοι όχι μόνον της Ιταλίας αλλά και άλλων χωρών που ο Σιντόνα είχε κατά καιρούς δωροδοκήσει, καθώς και οικονομικοί παράγοντες της Ιταλίας που είχαν χρησιμοποιήσει τις τράπεζες του Σιντόνα για λαθραία εξαγωγή συναλλάγματος. Οι «τρομοκράτες απαγωγείς» ισχυρίζονταν ότι ήθελαν τον κατάλογο των 500 για να τον δημοσιεύσουν. Στην πραγματικότητα, ο Σιντόνα ήθελε να εκδιάσει τις αμερικανικές και τις ιταλικές Αρχές που είχαν στραφεί εναντίον του.

Εκείνο που ο μαφιόζος τραπεζίτης δεν γνώριζε, ήταν, ότι ούτε οι εισαγγελείς του Μιλάνου είχαν καταφέρει να βρουν τον κατάλογο αυτό, αφού η δολοφονία του Αμπροζόλι είχε ουσιαστικά παραλύσει τις έρευνες μέσα στον ωκεανό με ντοκουμέντα που κατασχέθηκαν στις ιταλικές τράπεζες του Σιντόνα.

Τελικά, ο Σικελός υπόδικος επανεμφανίστηκε στη Νέα Υόρκη περίπου τρεις μήνες μετά την εξαφάνισή του. Επέμεινε ότι υπήρξε όμηρος «κομμουνιστικής τρομοκρατικής οργάνωσης» και για του λόγου το αληθές έδειξε τραύμα από πυροβόλο όπλο στο πόδι του. Το τραύμα το είχε προκαλέσει στο Παλέρμο ο Μιτσέλι Κρίμι, πυροβολώντας εξ επαφής, κατόπιν παράκλησης του ίδιου του Σιντόνα.

Όλη αυτή η θεατρική παράσταση δεν έπεισε κανέναν. Ο Σιντόνα καταδικάστηκε και εκδόθηκε στην Ιταλία. Κλείστηκε μόνος του σε μια πτέρυγα της φυλακής στην πόλη Βογκέρα εν αναμονή της δίκης. Στις 20 Μαρτίου 1986 οι δεσμοφύλακες του σερβίρισαν, όπως κάθε πρωί, το ερμητικά κλειστό κι ελεγχμένο από τον αξιωματικό υπηρεσίας θερμός με τον καφέ του. Μόλις ήπие την πρώτη γουλιά, ο Σιντόνα κραύγασε ότι τον δηλητηρίασαν και σωριάστηκε χάρμω νεκρός.

Η χρηματιστηριακή αυτοκρατορία του Σιντόνα είχε ήδη καταρρεύσει παταγωδώς στα μέσα της δεκαετίας του '70. Τη θέση του όμως ως τραπεζίτη και χρηματοδότη του διεθνούς αντικομμουνιστικού μετώπου, που προωθούσε και υποστήριζε τότε η Ουάσινγκτον, την είχε γρήγορα κατα-

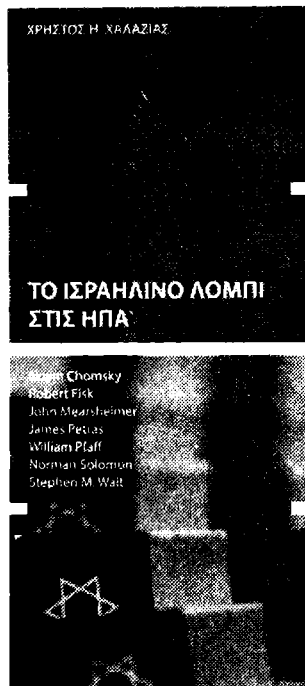
λάβει ένας άλλος Ιταλός τραπεζίτης: ο Ρομπέρτο Κάλβι, πρόεδρος της καθολικής τράπεζας Banco Ambrosiano του Μιλάνου. Ο Κάλβι είχε συνεργαστεί με τον Σιντόνα στα πλαίσια της μυστικής Στοάς Π2 και κληρονόμησε τις υπόγειες διασυνδέσεις του με τη σικελική Κόζα Νόστρα και με την τράπεζα του Βατικανού IOR. Η τύχη του όμως δεν θα είναι πολύ διαφορετική από εκείνη του Σιντόνα. Ο Κάλβι βρέθηκε απαγχονισμένος σε γέφυρα του Τάμεση τον Ιούνιο του 1982.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

*Το όραμα του ΠΑΚ και του ΠΑΣΟΚ
και η εφαρμογή του στην πράξη*

Από τις εκδόσεις
ANTILOGOS

ΧΡΗΣΤΟΣ Η. ΧΑΛΑΖΙΑΣ

ΤΟ ΙΣΡΑΗΛΙΝΟ ΛΟΜΠΙ ΣΤΙΣ ΗΠΑ

Noam Chomsky • Robert Fisk
John Mearsheimer • James Petras
William Pfaff • Norman Solomon
Stephen M. Walt

«Όποιος επικρίνει τις πράξεις του Ισραήλ ή λέει ότι οι φιλοισραηλινές ομάδες έχουν σημαντική επιρροή στην αμερικανική πολιτική για τη Μέση Ανατολή», γράφουν οι συγγραφείς, «διατρέχει μεγάλη πιθανότητα να χαρακτηριστεί αντισημίτης. Στην πραγματικότητα, όποιος λέει ότι υφίσταται ισραηλινό λόμπι διατρέχει τον κίνδυνο να κατηγορηθεί για αντισημιτισμό... κανένας δεν επιθυμεί να κατηγορηθεί για κάτι τέτοιο». Όλα αυτά είναι πολύ σοβαρά, σε μια χώρα όπου –για να παραθέσουμε τον Εντουαρντ Σάιντ– το «τελευταίο ταμπού» είναι οποιαδήποτε σοβαρή συζήτηση για τη σχέση της Αμερικής με το Ισραήλ. ...

Το πρόβλημα του πολέμου και της ειρήνης στη Μέση Ανατολή και του ρόλου του ισραηλινού λόμπι είναι πολύ σημαντικό για να περιθωριοποιείται ως δευτερεύουσα υπόθεση. Ακόμη πιο σημαντικό είναι το γεγονός ότι ο αυξανόμενος περιορισμός της ελευθερίας λόγου και η αποσάθρωση των πολιτικών ελευθεριών και της ακαδημαϊκής ελευθερίας από ένα επιθετικό λόμπι με ισχυρούς υποστηρικτές στο νομοθετικό σώμα και στον Λευκό Οίκο, αποτελούν απειλή για την ήδη περιορισμένη δημοκρατία στις ΗΠΑ. ...

Πρασιτέλους 29, 10560 Αθήνα
Τ 210 3214488, F 210 3213578
Email: antilogos@antilogos.gr